

ادبیات اربعین

رسیدهایم به کوی تو جای آن دارد
که عمر صرف زمین بوسی قدم گردد
عمود به عمود تا رسیدن به عصود
قامتهای عمود، لبهای زمزمه‌گر، چشم‌های
طوفانی و ضربان منتشر قلب‌ها را می‌توان دید
و شنید.

معجزه عشق همین جاست؛ برای هیچ کس
دعوت‌نامه نفرستاده‌اند، ارزی و ویزابی و دلاری
جز «دلدار» نیست. به انتخاب و اختیار آمدده‌اند؛
گاه چند ده کیلومتر پایی زخمی، گاه به مدد
عصا، با پایی که نیست و چه بسا بدنی معلوم
و لخت و شکسته، «راه» را کوبان و پایکوبان
آمدده‌اند.

معجزه عشق است دیگر؛ وقتی زیارت یار باشد،
کوه و دشت و صخره و خاره، پیش پای شوق
نرم‌تر از پرنیان‌اند و دلپذیرتر از حریر. دوست به
دوست رسیده است، مُحب به محبوب و چگونه
مولاناوار نگوید:

من به شهی رسیده‌ام، زلف خوشش کشیده‌ام
خانه شه گرفته‌ام، گرچه چنین پیاده‌ام
هر چه زیبایی و رسایی است در این سفر است،
همدلی، هم‌قدمی، یگانگی، صمیمیت، گذشت،
سخاوت، افتادگی و خضوع که یار یگانه است؛
مقصد یگانه و آرمان یگانه و این یگانگی تصویری
 بشکوه از ظهور است و عصر ظهور، و به قول آن

اینجا کسی است پنهان، دامان من گرفته
خود را سپس کشیده، پیشان من گرفته
اینجا کسی است پنهان، چون جان و خوش تر

**باید پای درس
«حسین»
نشست و
«زیبایی» و
«رسایی» را از
کربلا آموخت؛
باید شکوه و
شوكت و شرار
این «واقعه
عظیم» جان را
بنوازد و از این
دست زیستن
را در سلوک و
سیر و سیره ما
رقم بزند**

از جان
باغی به من نموده، ایوان من گرفته
اینجا کسی است پنهان، همچون خیال در دل
اما فروغ رویش، ارکان من گرفته
در چشم من نیاید خوبان جمله عالم
بنگر خیال خوش، مژگان من گرفته
من خسته گرد عالم درمان ز کس ندیدم
تا درد عشق دیدم، درمان من گرفته
موکب به موکب، پیر و حوان و کودک، پای
آبله‌گون، بی‌قرار و سوگوار می‌آیند تا زائر آفتابی
باشند که از شرق گودال «سر» برآورد.

چند میلیون؟ شماره نمی‌توان کرد، اقیانوسی
از انسان جاری است؛ اعجاز عشق است و عرفان
و ایمان، دلدادگی و شوریدگی. همه زائرند؛ به
فرمان «جان» آمدده‌اند، خستگی، قدم به قدم،
بوسه بر پایشان می‌زند و «خسته» از نشاط آنان،
سر بر پایشان می‌ساید. «خستگی» در راه می‌ماند
و از دور دست، اراده‌های سترگشان به اعجاب
می‌نگرد.

به کربلا می‌رسند و گاه بی‌آنکه حرم را مجال
بوسای باشد، باز می‌گرددند و گویی این بیت
غالب دهلوی، بیان غالب آن‌هاست که:

راه‌پیمایی ... اما جلوه این اعجاز عاشقانه را در ادبیات این راه‌پیمایی هم می‌توان یافت. در راه‌نوشته‌ها، دل‌نوشته‌ها، سفرنامه‌ها، سفر سروده‌های اربعین فصلی تازه در ادبیات آیینی سروده‌های اربعین شوند که هنوز در حال تکوین‌اند ما باید دانسته شوند که هنوز در حال تکوین‌اند و پژوهش و کاویدن بعد این «گونه» نوپدید نیازمند درنگ و مطالعه است. در این چند سال که «راه‌پیمایی اربعین» میلیون‌ها دل شده را به راه و جاده می‌کشاند، ادبیاتی خلق شده است که چندین کتاب، چند مجموعه دل‌نوشته و صدھا متن دلپذیر را سبب شده است. برخی از این متن‌ها آنقدر شیرین و شکوهمند و جذاب‌اند که با ترازمندترین و فرازمندترین متون ادبی ما پهلو می‌زنند. امیدوارم در فرستی دیگر از این «گونه ادبیات» بیشتر سخن بگوییم؛ ادبیاتی که همچون ادبیات‌های بی‌نام یا گمنام و «کمنام» هنوز در شمار گونه‌ها به حساب نیامده‌اند و مگر تاکنون پژوهشی جدی در باب ادبیات رایانمده‌ها، پیامک‌ها، میثاق‌نامه‌های جبهه، لباس‌نوشته‌ها، راستی صاحب کدام قلم نخستین پژوهشگر این عرصه نواظهور خواهد بود؟

بزرگ - علامه حسن‌زاده - که از او پرسیدند چه‌قدر تا ظهور فاصله است، گفت: ظهور اتفاق افتاده است، اینک گواه: اربعین! میلیون‌ها انسان در کنار هم، در نهایت امنیت، بی‌هیج مرزبندی نژادی، قومی، حتی مذهبی و دینی. وقتی مسیحیان، یهودیان، بودایی‌ها و ... نیز در این راه‌پیمایی هستند، یعنی همه ادیان زیر یک پرچم گرد آمده‌اند و این تصویر روشن عصر ظهور است. معجزه عشق است دیگر ... اربعین را باید دیافت و ادراک کرد. اگر در زیارت اربعین می‌خوانیم: «لیستنقذ عبادک عن الجهالة و حیرت الضلاله»، یعنی طلوع حسین، غروب «جهالت و ضلالت و حیرت» است، باید اربعین خط پایان بر جهالت باشد و ضلالت. در اربعین باید بر هر چه جهالت خط کشید؛ باید به روشنایی بینش و دانش رسید؛ باید حیرت و گمشدگی به بصیرت و خودی‌افتگی برسد. باید پای درس «حسین (ع)» نشست و «ربایی» و «رسایی» را از کربلا آموخت؛ باید شکوه و شوکت و شرار این «واقعه عظیم» جان را بنوازد و از این دست زیستن را در سلوک و سیر و سیره ما رقم بزند.

معجزه عشق را همین جا باید دید. به قول مولانا «اینجا کسی است پنهان» که باید او را یافت و این یافتن، امروز تجلی کرده است در همین «رفتن و ره سپردن»، در همین